

רע"פ 2385/14 - דר' מאיר שטיגליץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2385/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דר' מאיר שטיגליץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"א 40185-12-13, מיום 10.2.2014, שניתן על ידי כב' השופט י' לוי

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי), בעפ"א 40185-12-13, מיום 10.2.2014. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט א' גולדין), בהודעת תשלום קנס מס' 49382849, מיום 7.11.2013.

רקע והליכים קודמים

2. למבקש נמסרה הודעת תשלום קנס בגין חניה במקום אסור, לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר העירוני לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. חלף תשלום הקנס, ביקש המבקש לעמוד למשפט, והוגש נגדו כתב אישום. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 18.10.2012, בשעה 20:39, החנה המבקש את רכבו ברחוב דיזינגוף בתל-אביב, וזאת בניגוד לתמרור האוסר על חניה במקום בשעות אלו.

3. ביום 7.11.2013, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. באותו מעמד, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים את עונשו של המבקש, והשית עליו של תשלום קנס בסך 400 ש"ח.

4. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 10.2.2014, נדחה ערעורו.

בקשת רשות הערעור

5. ביום 31.3.2014, הגיש המבקש, בעצמו, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשתו חוזר המבקש על אותן טענות שהעלה בפני הערכאות הקודמות. לטענת המבקש, הכיתוב בתמרור שהוצב במקום, לפיו החניה והעצירה במקום אסורות "פרט להעלאת והורדת נוסעים בימי א' עד ו' מ- 07:30 עד 08:30 ומ- 13:00 עד 17:00 בלבד", משמעו כי החניה והעצירה במקום אסורות רק בשעות המצוינות בתמרור, וזאת למעט להעלאה והורדה של נוסעים, ואילו בשאר שעות היממה, החניה והעצירה במקום מותרות. לפיכך, נטען, כי מאחר שהמבקש החנה את רכבו במקום בשעה 20:39, הרי שעל פי הכיתוב בתמרור, החניה במקום הייתה מותרת באותה השעה. לטענת המבקש, כל פירוש אחר של הכיתוב בתמרור הוא שגוי ומנוגד לכללי הדקדוק בשפה העברית. לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות בהן מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינים של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1650/14 טולידאנו נ' מדינת ישראל (8.4.2014)).

עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. בקשתו עוסקת בפירוש שיש להעניק לכיתוב בתמרור החניה המסוים שהוצב במקום בו החנה את רכבו. ככזו, אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי אי-צדק או עיוות דין שנגרם למבקש. דין הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

8. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. פירושו של המבקש מתבסס על שימת נקודה בין הכיתוב "העלאת והורדת נוסעים" והכיתוב "בימי א' עד ו' מ- 07:30 עד 08:30 ומ- 13:00 עד 17:00 בלבד". בדרך זו, מבקש המבקש לטעון, כי משמעותו של התמרור היא, כי "אסורה כל עצירה וחניה ... פרט להעלאת והורדת נוסעים. איסור זה תקף בימים ובשעות שצוינו בלבד" (פסקה 3 לבקשת רשות הערעור). ואולם, בהיעדר סימני פיסוק בתמרור, הביטוי "פרט ל..." בכיתוב שעל התמרור מושא הבקשה, מתייחס לכלל הבא אחריו כיחידה אחת. כלומר, כל האמור בתמרור לאחר הביטוי "פרט ל..." הוא חריג לאיסור החניה הגורף במקום. לפיכך, לא מתקיימת בתמרור האבחנה, אותה מבקש המבקש לעשות, בין הכיתוב "העלאת והורדת נוסעים" והכיתוב "בימי א' עד ו' מ- 07:30 עד 08:30 ומ- 13:00 עד 17:00 בלבד", והמילה "בלבד", שעליה משליך המבקש את יהבו, משמעה כי לא תותר כל חניה ועצירה במקום שלא בזמנים ובתנאים המפורטים בחריג. לפיכך, אין לקבל את פירוש המבקש לאמור בתמרור החניה האמור.

9. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י' בניסן התשע"ד (10.4.2014).

ש ו פ ט